

Προσπάθησε χωρίς αποτέλεσμα να ξεμπλέξη με το σπαθί του.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. ΓΟΥΕΛΛΣ

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΩΝ ΑΡΑΧΝΩΝ

Το άπομεσήμερο, οι τρεις καθαλλάρηδες στάθηκαν κι άρχισαν να κυττάζουν με βλέμμα άχορταγο τόν άπέραντο κάμπο που άπλωνόταν μπροστά τους. Χορτάρι κιτρινωμένο σκέπαζε όλη την άτελείωτη έκτασί του που μόνο μερικά ούδεντρα έκοβαν εδώ κι εκεί τη μονοτονία της. Πέρα ύψωνόντουσαν μερικοί λόφοι πρασινωποί και πιο πέρα ακόμη ή χιονισμένες κορυφές μιας πανύψηλης όροσειράς. Από την άλλη μεριά παλι, ο κάμπος τελείωνε σε δαση που μόλις φαινότουσαν.

Απ' τους τρεις άνδρες, ο ένας ήταν κάποιος πλούσιος γαιοκτήμονας που τα κτήματά του ήταν μεγάλα σαν χώρα όλόκληρη, ο άλλος κάποιος φίλος του Γάλλος κι ο τρίτος ο ύπηρέτης του πρώτου. Καταδίωκαν τέσσερες μέρες τώρα, μακριά από κάθε κατοικημένο μέρος, μερικούς ιθαγενείς που είχαν άρπάξει μια ώμορφη μιγάδα την οποία αγαπούσε ο γαιοκτήμονας.

Παρακολουθούσαν τα ίχνη τους άπάνω στο χορτάρι κι έλπιζαν ότι ως ότου νυχτώση θα τους έφταναν επί τέλους. Μά ο φτωχός ύπηρέτης είχε άποκάμει πειά από το άτελείωτο αυτό κυνήγι μέσα στις ζούγκλες και στους ήλιοψημένους εκείνους τόπους.

Γι' αυτό, όταν ο άφέντης του με την σκληρή φωνή του πρόσταξε: «Έμπρός! Άς κάνουμε γρήγορα!», και ξεκίνησαν πάλι, αναρωτήθηκε μέσα του: «Γιατί αυτός ο άνθρωπος νάχη το δικαίωμα να προστάζει; Άν τόν πρόσταζα έγώ έτσι, θα με σκότωνε...»

Μά ή ιδέα να μην ύπακούση στον άφέντη του ήταν κάτι που δεν τώ χωρούσε ή φαντασία του. Και ξεκίνησε άκολουθώντας τόν γαιοκτήμονα και τόν σύντροφό του, μά βυθισμένος σε σκέψεις.

Έξαφνα, μερικά τινάγματα του άλόγου του τόν άποσπασαν από τις όνειροπολήσεις του. Κύτταξε και τάλλα δυό άλλογα και πρόσεξε πως κι αυτά ταραζόντουσαν. Πλησίασε τότε τόν άφέντη του και είπε με φωνή σιγανή:!

— Προσέξατε πόσο άνήσυχα είναι τ' άλογα;

Ο άφέντης του τόν κύτταξε άγρια. Και μόνο ο σύντροφός του καταδέχτηκε να τού άπανήση:!

— Μπα! Δεν είναι τίποτε...

Έξακολουθούσαν να καλπάζουν επί άρκετή ώρα σιωπηλοί. Οι δυό πρώτοι καθαλλάρηδες πηγαίναν σκυμμένοι πάνω από τα ίχνη που παρακολουθούσαν, ενώ ο ύπηρέτης κύτταζε τηγ καταχνιά που άπλωνόταν άπάνω από τόν άπέραντο κάμπο, τυλίγοντάς τους, ενώ ο άνεμος δυνάμωνε όλοένα. Έξαφνα, μακριά, άριστερά, είδε μια σειρά από σκοτεινούς όγκους, από τσακάλια, χωρίς άλλο που κατέβαιναν γρήγορα προς τόν κάμπο. Μά δεν είπε τίποτε στους άλλους, όπως επίσης δεν τούς είπε τίποτε και

για τ' άλογα που είχαν άρχισει να δείχνουν πάλι έξαιρετική άνησυχία.

Σε λίγο πάλι είδε κάτι σαν μια μεγάλη σφαίρα γυαλιστερή, έπειτα κι άλλη, έπειτα κι άλλη, όμοιες με τώ χνουδι ενός τεράστιου γαϊδουράγκαθου, που κυμάτιζαν, διωγμένες από τόν άνεμο, πάνω άπ' τόν κάμπο. Αυτές ή σφαίρες κυμάτιζαν πολύ ψηλά στον άέρα. Έπεφταν ξαφνικά, σηκώνόντουσαν και λικνιζόντουσαν μια στιγμή κι έπειτα χούσσαν. Η θέα τους μεγάλωνε την ταραχή τών άλόγων.

Άμέσως κατόπιν πρόσεξε ότι πολλές από τις πλανώμενες αυτές σφαίρες, τών όποιων ο αριθμός μεγάλωνε καταπληκτικά, κατέβαιναν προς τόν κάμπο τρέχοντας προς αυτούς πολύ γρήγορα.

Κι έξαφνά μια άπ' αυτές τις σφαίρες, πέφτοντας, άρχισε να στριφογυρίζει σε άπόστασι είκοσι βημάτων άπ' αυτούς. Στην πραγματικότητα δεν ήταν μια σφαίρα στρογγυλή, μά κάτι πελώριο, μαλακό, γλοιώδες, χνουδάτο, μια άερικη μέδουσα, θα μπορούσε να πη κανείς, που προχωρούσε στριφογυρίζοντας γύρω από τόν έαυτό της και σερνοντας πίσω της μια μακριά ούρά από ίστούς σαν της άράχνης.

— Τι είναι αυτό τώ πράγμα; φώναξε τρομαγμένος ο ύπηρέτης.

— Τι είναι αυτό; έκανε ο φίλος του άφέντη.

— Κατάρα! ούρλιαξε ο άφέντης. Όλος ο άέρας είναι γεμάτος άπ' αυτά τάλλόκοτα πράγματα. Θα μάς κόψουν τώ δρόμο μας!

Κι έξ ένοσίκτου, γυρίζοντας τάλλογά τους προς την διεύθυνσι του άνέμου, έκαναν μερικά βήματα και κύτταξαν αυτούς τούς όγκους που κυμάτιζαν και που προχωρούσαν άναρίθμητοι. Έρχόντουσαν, σπρωγμένοι από τόν άνεμο, γρήγοροι, μά χωρίς τινάγματα, ύψωνόμενοι και χαμηλώνοντας άθόρυβα, πέφτοντας καταγής, ξαναπηδώντας ψηλά κι όλ' αυτά με μια κίνησι έντελώς όμοιόμορφη, με σιγουράδα και σχεδόν με τάξι.

Μια τρομερή νευρικότης είχε άρχισει να κυριεύη τόν άρχηγό, ο όποιος βλέποντας την άνησυχία τών άλόγων, φώναξε:

— Έμπρός! Έμπρός! Τι μάς ενδιαφέρουν αυτά τώ πράγματα; Τι μπορούν να μάς κάνουν! Έμπρός, να πιάσουμε τούς άθλιους τούς Έρυθρόδερμους που μου άρπαξαν την καλή μου!

Και άρχισε να βλαστημάη έναντίον του άλόγου του που άρνιόταν να προχωρήση και να τραβάη μ' όλη του την δύναμι τα χαλινάρια. Μά έξαφνα, κάτι σαν μακριά και χντρή κλωστή που κολλούσε τού έπεσε άπάνω στο πρόσωπο,

κάτι σαν τρυπάνι γκριζωτό τυλίχτηκε γύρω απ' το χέρι του που κρατούσε τα χαλινάρια, κάτι χοντρό που σάλευε μ' αναρίθμητα πόδια κατέθηκε πίσω απ' το κεφάλι του. Σήκωσε τα μάτια του και είδε τότε έναν απ' τους γκριζούς αυτούς ὄγκους γαντζωμένο άπάνω του μ' αναρίθμητα λεπτά νήματα, κάτι που σάλευε όλα τα άκρα του. "Ενοιωσε πως ένα σωρό μέλη με άπειρες άρθρώσεις τον τραβούσαν ακατανίκητα, σαν νάθελαν να τον λυώσουν και κατάλαβε πως ήταν χαμένος.

"Εξαφνα όμως αισθάνθηκε ένα σπαθί να τον χτυπή από το πλατύ μέρος του στη ράχη, είδε το άτσάλι του να λάμπη πάνω απ' το κεφάλι του, σχίζοντας και ξεκολλώντας από πάνω του το τερατώδες εκείνο πράγμα, το οποίο κύλησε καταγής.

Ο φίλος του είχε επέμβει άπάνω στην ώρα, χρησιμοποιώντας το σπαθί του και τον είχε σώσει.

— "Αράχνες! του φώναξε συγχρόνως. "Ολ' αυτά είνε τεράστιες αράχνες! Κύττα! Κύττα!...

Ο γαιοκτήμονας κύτταζε τότε στη γή ένα πράγμα κόκκινο, που εξακολουθούσε, αν και μισολυωμένο, να συστρέφη τα μέλη του. Κι' όταν ο φίλος του του έδειξε μία άλλη αράχνη που ὠρμούσε άπάνω τους, τράθηξε το σπαθί του.

Στην άκρη τής κοιλάδος, ή αράχνες σχημάτιζαν τώρα έναν τοίχο.

— "Ας περάσουμε ανάμεσά τους! ούρλιαξε ο ὕπρητης.

Και με το θάρρος που δίνει ή άπελπισία ὠρμησε μπροστά, χτυπώντας και σχίζοντας με το σπαθί του τους ἴσκιους που σχημάτιζαν ή αράχνες. Με την ὀρμή μάλιστα που είχε, έπεσε άπάνω στο άλογο του συντρόφου του άρχηγού κι' έρριξε κάτω ζωο και αναθάτη. Τότε μία πελώρια αράχνη άρχισε να προχωρή προς τα εκεί, άπλώνοντας τα τερατώδη πόδια της.

Και δεύτερη αράχνη φάνηκε συγχρόνως από την άλλη μεριά. Του κάκου ο σύντροφος του άρχηγού προσπαθούσε ν' άμυνθ ή με το σπαθί του. Τα δίχτυα των αραχνών τον τύλιγαν κι' αυτόν και το άλογό του που ήταν σωριασμένο καταγής.

Ο άρχηγός έτριξε τα δόντια του, τράθηξε με ὄλη του τη δύναμη τα ήνια, και σκύβοντας το κεφάλι του άρχισε να καλπάζη μπροστά. Καθώς προσπέρασε το άλογο του συντρόφου του, το είδε ν' άγωνιά έτοιμοθάνατο. Η μία αράχνη είχε κολλήσει άπάνω του και του ρουφούσε το αίμα...

Ο σύντροφός του, βλέποντάς τον, έκανε να τρέξη προς αυτόν Προχώρησε λίγο, μα τα πόδια του ήσαν μπερδεμένα και τυλιγμένα μέσα στα δίχτυα των αραχνών. Προσπάθησε χωρίς αποτέλεσμα να ξεμπλέξη με το σπαθί του. Η άγκύλες των ποδιών του τέρατος του τρυπούσαν ὄλο το κορμί, ένας λεπτός γκριζός πέπλος του έφραζε την ὄψη. Σήκωσε το άριστερό του χέρι για να χτυπήσει, μα έπειτα κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω. Προσπάθησε του κάκου να σηκωθ ή κι' εξαφνα άρχισε να ούρλιαξη: "Ω! "Ω! "Ω!...

Ο άρχηγός είδε τότε τις δύο αράχνες να κάθονται άπάνω στο κορμί του κι' ένα πλήθος άλλες να κατεβαίνουν γρήγορα προς αυτό.

Είδε ακόμα τον ὕπρητη του που έφευγε σαν τρελλός μπροστά.

Και πάλι τα δίχτυα μιας αράχνης πήγαν και κόλλησαν στο πρόσωπό του. Ολόγουρά του, από πάνω του, το σύννεφο των αραχνών που κυμάτιζε σιωπηλό, φαινόταν να τον περικυκλώνη και να τον σφίγγη ὄλοένα και πιο πολύ.

Τι άκριβώς έγινε εκείνη τη στιγμή, δέν τώμαθε ποτέ του κι' ο ἴδιος. Φαίνεται πως τ'άλογό του ὠρμησε ξοπίσω από το άλογο του ὕπρητη του. Έπειτα από ένα λεπτό κατέ-

βαινε με ἱλιγγιώδη ταχίτητα την κοιλάδα, χτυπώντας μανιασμένος με το σπαθί του τον άερα. Κι' ὄλογυρά του, φερμένες από τον άνεμο, ή τερατώδεις αράχνες ὠρμούσαν.

Κλίπ-κλάπ, κλίπ-κλάπ... Ο άρχηγός χωρίς να νοιάζεται για τη διεύθυνση που ακολουθούσε, με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του, κύτταζε πότε δεξιά και πότε άριστερά, με το σπαθί και το χέρι έτοιμα να χτυπήσουν...

Καμμιά έκατοστή μέτρα μπροστά, ο ὕπρητης του κάλπαζε κι' αυτός σαν τρελλός...

***

"Εξαφνα ένα θαθ ή χαντάκι, μία τάφος, παρουσιάστηκε μπρος στα πόδια του άλόγου του άρχηγού. Κι' εκείνο καθώς την πηδούσε, τον τίναξε κάτω στο βάθος της...

"Επεσε στα μαλακά και, μολονότι χτύπησε σ' ὄλο του το κορμί, μπόρεσε ν' άνασηκωθ ή.

Υψωσε τότε τα μάτια του... Η αράχνες περνούσαν από πάνω, καταδιώκοντας το άλογο...

Σέ λίγο, ήσυχασμένος ὄτι τα σμήνη των αραχνών δέν μπορούσαν να κατεβούν εκεί κάτω, κάθησε σε μία πέτρα και θυθίστηκε σε σκέψεις, από τις ὁποίες άποσπάστηκε ακούγοντας θήματα κοντά του. Σήκωσε το κεφάλι του κι' είδε τον ὕπρητη του που προχωρούσε άργά.

— "Ε, λοιπόν; τον ρώτησε.

— Τον έγκαταλείψατε το φίλο σας; τον ρώτησε κι' εκείνος.

— Τι να κάνω... Το άλογό μου με παρέσυρε μπροστά.

— Κι' έμένα το ἴδιο, είπε ο ὕπρητης.

Και σε λίγο έπρόσθεσε.

— Είμαστε δύο δειλοί, άφου αφήσαμε τον άνθρωπο να τον φάν ή αράχνες.

Ο άρχηγός δάγκωσε τα χείλη του και μουρμούρισε:

— Μη με λές δειλό.

— Είσαοτε ένας δειλός σαν κι' έμένα... Ποτέ μου δέν θα φανταζομουν ὄτι θα τον έγκαταλείπατε... Σας είχε σώσει τη ζωή πρό δύο λεπτών.

Ο άρχηγός άνωρθώθηκε και μούγκρισε:

— Κανένας άνθρωπος δέν με είπε ως τώρα δειλό, χωρίς να το πληρώση με τη ζωή του. Ναι... Θα μου το πληρώσης και συ με τη ζωή σου... Έτοιμάσου να πεθάνης.

— Αφέντη! ικέτευσε ο ὕπρητης.

— "Οχι! "Οχι! ούρλιαξε ο άρχηγός.

Και, τραβώντας το μαχαίρι του ὠρμησε εναντίον του. Τον έρριξε κάτω... Αυτό ήταν ὄλο... Κ' ή ιστορία τελείωσε με μία κραυγή άπελπισίας κι' ένα ρόγχο.

"Όταν νύχτωσε για καλά κι' έπεσε ο άνεμος, ο άρχηγός θγήκε τέλος από το καταφύγιό του. Η αράχνες είχαν χαθ ή πειά...

"Αρχισε να προχωρή μέσα στον άπέραντο κάμπο, χωρίς κι' αυτός να ξέρη που πηγαίνει...

Καθώς το φεγγάρι άνέτελλε, ανασκίρτησε βλέποντας εξαφνα μπροστά του μία κατασκήνωσι...

"Ωρμησε προς αυτή, μα μόλις έφτασε εκεί, τραβήχτηκε πίσω ούρλιαζοντας άπαίσια.

Τρία πτώματα παραμορφωμένα, καταματωμένα, καταφαγωμένα...

Το ένα άνήκε στη μιγάδα που άγαπούσε και τ' άλλα δύο στους ἱθαγενείς που την είχαν άπαγάγει και τους ὁποιούς καταδίωκε...

Κάθησε τότε σε μία πέτρα μπροστά στα πτώματα και, πιάνοντας το κεφάλι του με τα χέρια του, άρχισε να στενάξη και να φωνάζη:

— "Η αράχνες!... Η αράχνες!...

Τραβώντας το μαχαίρι του, ὠρμησε εναντίον του.